

Мрія

Тодось Осьмачка

Нема в світі правди,
правди не зіскати.
Народна пісня,

І хоч єдиную сльозину

в очах безсмертних покажи ...
Шевченко.

1.

І Врубель спав, як стало темно,
і книга на столі товста;
і підійшов навшпиньки демон
і в мозок нахилив вуста.
Коли ж від нього, наче п'яний,
поглянув скоса на мольборт,
то на губах криваві плями
окреслювали страшно рот.
Було і через місяць темно,
в лікарні Врубель умирав,
і тут же на мольберті демон,
уже змальований, стояв;
оригінал же аж на шахві,
усівшись на фоліант,
грав на крилі, немов на арфі,
сумний напівцерковний кант.
Але моя гаряча мрія
ще кров із мозку не взяла:
вона над озером німіє
на Україні край села,
де мідний місяць від узлісся
в безодню озеро потяг
і очерет над ним піднісся,
і бору з берега досяг;
Де плине хмара передерта
аж об карпатський перелаз,
не знаючи, де жде поета

колишня мрія раз-у-раз;
не знаючи, що без надії
йому настане день тяжкий,
бо скрізь, навіки вже до мрії
позападалися стежки ...

3.

Але коли впаде в казарму
поет конати в самоті, —
вона стає, неначе мармур
у піднебесній висоті,
і твір його бере під ноги
і за престол, і за хорал,
і дивиться на всі дороги,
немов скривавлений Ваал.
Якби вхопити в духа злого
велику книгу із-під крил,
і кинути на путь убогу,
зірвавши найгустіший пил, —
щоб навіть в демона з нагоди
сльоза упала в осоку,
тоді поет без нагороди
зазнав би правду, хоч таку!